

Arrest

nr. 127 316 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielaanvraag, omdat verzoekers problemen van gemeenrechtelijke aard zijn en omdat verzoeker zich elders in Bangladesh zou kunnen vestigen om zijn lokale problemen te vermijden.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de documenten die verzoeker over zijn probleem voorlegde, meer bepaald de aanklacht en de daaropvolgende veroordeling, van twijfelachtige kwaliteit zijn.

Verzoeker stelt dat het aan de commissaris-generaal is om te bewijzen dat deze stukken vals zijn en dat de commissaris-generaal niet aantoont dat men van een FIR een gecertificeerde kopie kan krijgen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er ten onrechte van uitgaat dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd als de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen echter ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat bij de gerechtstukken die verzoeker voorlegde niet voldaan is aan alle vormvereisten en dat verzoeker van de FIR twee versies voorlegde en dat het controlenummer op beide versies verschillend is. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Om die redenen en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Bangladesh niet moeilijk is om valse of vervalste documenten te verkrijgen, desnoods via corruptie, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker voorgelegde documenten.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoekers kennis over de aanklacht, de rechtszaak en de overige beschuldigten opvallend beperkt is.

Verzoeker stelt dat de feiten zich reeds tien jaar geleden hebben voorgedaan, dat de rechtszaak pas is voorgekomen nadat hij Bangladesh reeds had verlaten en dat hij slechts beperkte informatie kreeg uit tweede hand van zijn moeder.

De commissaris-generaal heeft echter onder andere vastgesteld dat de documenten die verzoeker voorlegde informatie bevatten over de andere beschuldigten. Verzoeker had hiervan dus op de hoogte kunnen zijn door de documenten die hij voorlegde te lezen. Dit duidt op een gebrek aan interesse in zijn rechtszaak, wat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 mei 2014, betoogt verzoekende partij dat zij geen voldoende bewijs heeft van haar identiteit en dat zij reeds in het verzoekschrift heeft uiteengezet waarom dit het geval is. Zij preciseert dat haar documenten in handen zijn gevallen van de smokkelaar en dat wat zij niet heeft zij niet kan voorleggen. Een geboortecertificaat kan zij evenmin ophalen bij de autoriteiten omdat zij veroordeeld werd tot een zware gevangenisstraf. Verzoekende partij besluit dat zij derhalve geen documenten kan voorleggen.

1.4.2. Daargelaten de stereotiepe uitleg van verzoekende partij waarom zij haar identiteit niet kan staven, stelt de Raad vast dat zij met haar betoog in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 8 mei 2014 opgenomen gronden. Zo doet haar uitleg als zouden haar documenten in handen gevallen zijn van een smokkelaar, niets af van het feit dat zij documenten heeft bijgebracht die authenticiteit ontberen en zij een gebrekkige kennis heeft over de aanklacht, de rechtszaak en de overige beschuldigten. Aldus brengt verzoekende partij ter terechtzitting geen valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 8 mei opgenomen gronden ontkrachten.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS